

SOMNIUM ESSE

La foscor m'envolta. No hi ha res més. Res existeix al meu voltant, excepte el jo. El meu cap dona voltes enmig de la foscor. És com un engranatge potenciat per una energia que sembla eterna, tot i que sé que acabarà per aturar-se. Soc conscient de jo mateix. Sé que estic pensant. Si penso, llavors existeixo. Sóc conscient de la meva existència i del que comporta, però no sé si estic preparat per acceptar-ho. Per això intento evadir la realitat. La foscor forma part d'aquest desig. Alimento el pensament amb el silenci i la negror. La ment està sola, i arriben les preguntes. I les preguntes condueixen inevitablement al raonament per buscar-ne una resposta. Per últim, arriba l'aprenentatge. Aquest és interior, i no es troba a cap llibre o s'ensenya a cap escola. És propi, personal i únic. És, en la meua opinió, un dels millors aspectes de la humanitat. La condició humana a vegades em desespera, però moltes altres em fascina.

A vegades la foscor es transforma i deixa entreveure formes. Llocs. Persones. Històries. La meua ment pensa en dualitat. El cos físic somia, inconscientment. La part que resta segueix conscient, però dins de la inconsciència de la "persona". La resta soc jo, i em trobo en l'interior del somni. A vegades em trobo elements sorprenents en la foscor. A vegades l'espai que m'envolta es transforma. L'espai i el temps on existeixo estan controlats pel jo físic. Jo observo. Visc el somni. El jo del somni és el jo d'ara. El jo físic és el jo de després. La foscor és meua, la llum és seva (¿O meua també?). Saber que existeixo doblement em fa sentir menys sol. Llàstima que no ho pugui apreciar en el món físic.

La foscor segueix aquí. Els ulls ara em són inútils, i quan la vista desapareix, quan els sons, les olors, i qualsevol altre element, desapareixen, només queda la ment. Sola. En tota la seva potència. És la part de nosaltres que necessita seguir pensant, seguir existint. És necessari. Per això somiem. El cos i la ment necessiten descansar, però deixar de pensar és inviable. Sense pensar no som res. Per tant una part es manté desperta. Jo. O, com se li diu en el món físic "subconscient". En canvi l'altre jo és el "conscient". El conscient m'influencia fins i tot durant la son. Ell imagina els somnis. A vegades sento que hi ha una part de mi que també hi influeix, però normalment els idea ell (Jo). Com he dit, jo em limito a observar i a viure, fins i tot a sentir, totes les històries que somio. A vegades es fa repetitiu. Per això m'agrada tant la foscor. Puc pensar en pau. La foscor és la meua llibertat. Els somnis la meua presó. Però entenc el perquè existeixo. Sóc igual de necessari que el jo físic. Però no decideixo el meu temps

d'existència, el conscient ho fa per mi. Començo a entreveure la llum que, poc a poc, traspassa la meva foscor. Es fa de dia. Em sento desaparèixer lentament. Obro els ulls.

El despertar és brusc. Sonen trompetes com a alarma, i l'apago ràpidament. Gairebé caic en la temptació de tornar al llit, però la voluntat i l'obligació s'imposen a la son. El meu voltant és tot borrós. Aigua. Torno a la vida. Em miro al mirall i em reconec a mi mateix. Em preparo per deixar la llar. En el camí al bus, penso "Una altra nit sense somiar".

Ernest Prat Rieradevall

Somnium esse

1r premi Prosa

15-17 anys